

Okręgowy Sąd Lekarski w Gdańsku
80-204 Gdańsk
ul. Śniadeckich 33

OSL-15/Wu/2021

ORZECZENIE

z dnia 2022r.

Okręgowy Sąd Lekarski w Gdańsku w składzie:

Przewodniczący:

Członkowie:
.....

Protokolant:

w obecności Zastępcy Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej w Gdańsku

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2021r. oraz 2022r.
sprawy

..... Nr PWZ:

obwinionego o to, że w dniu2019r. w, odmówił pomocy lekarskiej pacjentce

czym naruszyła : art. 69 KEL. Art. 30 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty

na mocy art. 53 i 78 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 roku o izbach lekarskich:

- I. Uznał lek. winnego zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje jako naruszenie art. 69 KEL. Art. 30 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty
- II. Na podstawie art. 83 ust. 1 punkt 2 ustawy z dnia 02 grudnia 2009r. o izbach lekarskich wymierzył Obwinionemu karę nagany.
- III. Kosztami postępowania postanowił obciążyć Obwinionego lek.

.....

Sygn. akt OSL-15/Wu/2021

UZASADNIENIE

W dniu 2019r. do Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej w Gdańsku /zwanego dalej Rzecznikiem/ wpłynęło zawiadomienie o możliwości popełnienia przewinienia zawodowego przez lek., polegające na odmowie udzielenia pomocy lekarskiej

dowód: skarga (k. 1- 4)

W dniu 2021 r. Rzecznik wydał postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego w sprawie podejrzenia odmówienia przez lek. pomocy lekarskiej pacjentce, w dniu2019 r. w

dowód: postanowienie o wszczęciu postępowania (k. 35)

W dniu 2021r. Rzecznik przedstawił lekarzowi /zwanemu dalej Obwinionym/ zarzut o to, że w dniu2019 r. w, odmówił pomocy lekarskiej pacjentce

W ocenie Rzecznika stanowiło to naruszenie art. 69 KEL oraz art. 30 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry z dnia 05.12.1996r.

dowód: postanowienie o przedstawieniu zarzutów (k. 37)

W dniu 2021r. Rzecznik sporządził, a następnie przekazał do Okręgowego Sądu Lekarskiego w Gdańsku wniosek o ukaranie Obwinionego lekarza

dowód: wniosek o ukaranie (k. 62-63)

Okręgowy Sąd Lekarski w Gdańsku rozpoznał sprawę przeciwko Obwinionemu lekarzowi na rozprawie w dniu 2021r. oraz w dniu 2022r. i wydał orzeczenie.

dowód: prot. rozprawy z2021r., prot. rozprawy z2022r.

Na podstawie zebranego w sprawie i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony lekarz pełnił dyżur w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym (SOR) w dniu 2019r.

Tego dnia do SOR ww. szpitala została przywieziona własnym transportem Poszkodowanej towarzyszył Jej chłopak - wraz ze swoją mamą Powodem ich przybycia do SOR był kaszel, odruchy wymiotne i złe samopoczucie w postaci duszności u, które pojawiły się po spożyciu kolacji w postaci makaronu z krewetkami.

Obwinionemu lekarzowi zrelacjonowano, że prawdopodobnie zakrztusiła się pokarmem. Obwiniony lekarz nie przeprowadził odpowiedniego badania chorej (*jak sam wyjaśnił zajrzał do gardła, ale nie podjął innych czynności badania fizykalnego*) odesłał prywatnym transportem do, znajdującego się około 30 km od Swoją decyzję Obwiniony argumentował brakiem laryngologa w szpitalu i brakiem możliwości usunięcia ciała obcego. Obwiniony polecenie to wydał ustnie, nie wystawił skierowania do wskazanej jednostki, jak również nie wystawił zlecenia na przewóz pacjentki.

Obwiniony lekarz nie odnotował faktu wizyty w SOR w dokumentacji medycznej SOR (*co potwierdzają pisma z dn. 2021 i 2021*).

Stan pacjentki stopniowo pogarszał się od czasu opuszczenia ww. szpitala w (*według zeznań świadków*). Pacjentka w dniu 2019r. o godzinie 00.33 w trybie nagłym została przyjęta na oddział ratunkowy, a następnie na z rozpoznaniem: „wstrząs anafilaktyczny wskutek reakcji na pożywienie. Zagrożający wstrząs anafilaktyczny w przebiegu reakcji alergicznej, prawdopodobnie po spożyciu owoców morza (*krewetki*).

Obwiniony lekarz w toku postępowaniu nie przyznał się do zarzucanego mu przewinienia zawodowego i podtrzymał wyjaśnienia.

Powyższe Sąd ustalił w oparciu:

- o dokumenty w postaci: skargi z dnia2019, dokumentację medyczną z, pism ze „..... z dnia2021r., z dnia2021 oraz z dnia 2022r.;
- na podstawie zeznań Pokrzywdzonej - oraz zeznań świadków:,
- także na podstawie wyjaśnień Obwinionego lek.

Sąd zważył co następuje:

Po wnikliwym rozpatrzeniu sprawy Sąd uznał, że w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wina lekarza w zakresie objętym wnioskiem o ukaranie nie budzi wątpliwości.

Zeznania świadków nie budzą wątpliwości Sądu, co do ich wiarygodności, a dokumentacja medyczna i pisma ze stanowią potwierdzenie faktów wskazujących na fakt odmowy udzielenia pomocy lekarskiej Poszkodowanej przez Obwinionego lekarza W ocenie Sądu dokumentacja medyczna zgromadzona w aktach sprawy jest pełna i stanowi potwierdzenie faktów, co istotne została sporządzona przez osoby do tego uprawnione i w przepisanej prawem formie. Żadna ze stron nie podważyła skutecznie wiarygodności tego dowodu. W ocenie Sądu należało zatem uznać ją w całości za wiarygodną.

Niewątpliwym jest, że postępowanie lekarza polegające na odmowie udzieleniu pomocy było wysoce naganne. Wyjaśnienia Obwinionego złożone w toku postępowania wyjaśniającego i na rozprawie potwierdzają fakt odmowy udzielenia pomocy lekarskiej Poszkodowanej. Obwiniony w trakcie składania wyjaśnień nie wyraził skruchy i nie przyznał się do winy polegającej na odmowie udzielenia pomocy lekarskiej w dniu2019r. w czasie gdy pełnił dyżur w SOR

Przypomnieć trzeba, że zgodnie z treścią art. 30 ustawy z dnia 05.12.1996r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry lekarz ma obowiązek udzielać pomocy lekarskiej w każdym przypadku, gdy zwłoka w jej udzieleniu mogłaby spowodować niebezpieczeństwo utraty życia, ciężkiego uszkodzenia ciała lub ciężkiego rozstroju zdrowia. Zgodnie zaś z treścią art. 69 Kodeksu Etyki Lekarskiej lekarz nie może odmówić pomocy lekarskiej w przypadkach nie cierpiących zwłoki, jeśli pacjent nie ma możliwości uzyskania jej ze strony instytucji powołanych do udzielania pomocy.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe przez Sąd doprowadziło do przekonania o winie Obwinionego. Należy uznać, że w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego czynu nie dał posłuchu przywołanej normie etycznej i normie prawnej, chociaż można było takiego podporządkowania wymagać - w sprawie nie ujawniły się żadne szczególne okoliczności po stronie Obwinionego, które uniemożliwiałyby Mu podporządkowanie się. Obwiniony posiada duże doświadczenie zawodowe, zatem wiedział, że tego rodzaju zachowanie wobec pacjentki na Szpitalnym Oddziale Ratunkowym - opisane we wniosku o ukaranie - zostanie ocenione jako wysoce naganne.

W świetle zebranego materiału dowodowego Sąd uznał lekarza winnym zarzucanego mu przewinienia zawodowego, polegającego na tym że w dniu

2019 r. w odmówił pomocy lekarskiej pacjentce Czyn ten należało zakwalifikować jako naruszenie art. 69 KEL oraz art.30 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry z dnia 05.12.1996r.

Wymierzając lekarzowi karę Sąd wziął pod uwagę okoliczności przemawiające na korzyść Obwinionego, tzn. niekaralność, jak i na niekorzyść Obwinionego, tj. całkowity brak poczucia nagannego zachowania wobec Poszkodowanej. Sąd postanowił wymierzyć lekarzowi karę nagany, jednocześnie obciążając Obwinionego kosztami postępowania. Sąd uznał, że kara nagany będzie adekwatna do stopnia winy lekarza, naruszenia przez niego zasad etyki i deontologii zawodowej. W ocenie Sądu kara ta jest odpowiednia do stopnia zawinienia lekarza, nadto osiągnięty cel prewencyjnego oddziaływania na pozostałych lekarzy. Z drugiej strony kara upomnienia byłaby karą zbyt łagodną (*naruszenie kardynalnego obowiązku lekarskiego, doszło do narażenia Pokrzywdzonej*), zaś kary surowsze (*np. kara zawieszenia bądź pozbawienia prawa wykonywania zawodu*) byłyby zbyt surowe. Istnieją bowiem przesłanki, aby przypuszczać, że Obwiniony lekarz powstrzyma się w przyszłości od działań sprzecznych nie tylko z normami prawa, ale że będzie stosował w sposób właściwy normy Kodeksu Etyki Lekarskiej.